

“Nepareizā vietā, nepareizā laikā” ir prasmīgi savērpts un ļoti atjautīgs psiholoģiskais trilleris, kas izstāstīts apgrieztā laika kārtībā. Uzmanību piesaistošs un negaidītu pārsteigumu piepildīts. Viena no gada labākajām grāmatām.

Sunday Express

Fenomenāli atjautīgs un vienlaikus arī ļoti sirsnīgs prāta mežģis. Viena no intriģējošākajām grāmatām, ko esmu lasījis pēdējā laikā.

Ians Renkins

Šo grāmatu ir sarakstījis ģēnijs, un tā ir apbrīnojama! “Nepareizā vietā, nepareizā laikā” ir neiedomājami saturīgs, drosmīgi oriģināls un aizkustinošs romāns.

Kriss Vitekera

Satriecoši gudri un nevainojami sarakstītais trilleris “Nepareizā vietā, nepareizā laikā” ir neapšaubāms sasniegums! Es nevarēju apstāties, to lasot. Izcili!

Rozija Volša

Ar šo grāmatu Džiliana Makalistere pavērs detektīvprozu jaunā virzienā. Pārliciecināms un izveicīgi izplānots kriminālromāna sižets. Spraigs, koncentrēts, bez liekvārdības. Šī grāmata ir jāizlasa!

Herald

Gillian McAllister

**Wrong Place,
Wrong Time**

**DŽILIANA
MAKALISTERE**

**NEPAREIZĀ VIETĀ,
NEPAREIZĀ LAIKĀ**

No angļu valodas tulkojusi
Laura Romanovska

821.111-31
Ma 311

Gillian McAllister
WRONG PLACE, WRONG TIME

Copyright © 2022 by Gillian McAllister
Vākam izmantots attēls © AdobeStock.com / Altaf Shah

Arņa Kilbloka vāka dizains

Džiliana Makalistere
NEPAREIZĀ VIETĀ, NEPAREIZĀ LAIKĀ

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Lilīta Vaingārdnere*
Korektore *Elīna Vēja, Ilona Burka*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.
Red. Nr. T-829.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Laura Romanovska, 2024
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-566-3

Felicitai un Lūsijai: es gribētu,
lai jūs esat manas literārās aģentes
visās paralēlajās pasaulēs.

Nulltā diena, tūliņ pēc pusnakts

Džena nopriecājas, ka šonakt pulkstenis jāpagriež atpakaļ. Viena lieka stunda, vairāk laika, ko pavadīt, tēlojot, ka viņa nesēž nomodā, gaidot pārnākam dēlu.

Nu, kad ir pāri pusnaktij, oficiāli iesācies trīsdesmitais oktobris. Halovīns gandrīz klāt. Džena sev atgādina, ka Todam ir astoņpadsmit gadu, viņas septembra mazulītis tagad ir pilngadīgs. Viņš var darīt, *ko vien vēlas*.

Lielu daļu vakara viņa ir nemākulīgi grebusi ķirbi. Tagad Džena to novieto uz palodzes pie loga, no kura paveras skats uz viņu piebraucamo ceļu, un iedez tajā sveci. Ķirbi viņa greba tā paša iemesla pēc, kādēļ dara gandrīz visu, – jo likās, ka tā vajadzētu. Patiesībā tas savā ačgārnumā padevies tīri glīts.

Džena dzird Kellijs soļus kāpņu laukumīnā stāvu augstāk un pagriežas, lai paskatītos. Neparasti, ka vīrs ir nomodā, viņš ir cīruļis, viņa – pūce. Kellijs iznāk no viņu guļamistabas augšējā stāvā. Mati ir izspūruši un krēslā šķiet zilimelni. Mugurā nav neviena paša apgērba gabala, tikai mazs, ķircinošs smaids iespraucies lūpu kaktiņā.

Kellijs kāpj lejā pa trepēm. Gaismā nospīd tetovējums uz delnas locītavas, kur iemūžināts datums, diena, kad, pēc Kellijs vārdiem, viņš sapratis, ka mīl Dženu: kaut kad 2003. gada pavasarī. Džena nopēta viņa augumu. Pēdējā, viņa četrdesmit trešajā dzīves gadā, nosirmojuši tikai daži tumšie krūškurvja matiņi. – Nu ko, baigi noņēmi? – Viņš pamāj uz ķirbi.

– Visiem tāds ir, – Džena nemākulīgi taisnojas. – Visiem kaimiņiem.

– Nu un? – viņš nosaka. Tipisks Kellijs.

– Toda nav vēl mājās.

– Viņam vēl ir agrs vakars, – vīrs atmet. Mīkstais velsiešu akcents tik tikko ieskanas divzilbju vārdā *vaa-kars*, it kā elpa steberētu pāri kalnu grēdai. – Vai tad pulkstenis nav viens? Viņa komandantstunda?

Tā starp abiem ir ierasta vārdu apmaiņa. Džena tur lielu rūpi, Kellijs varbūt pārāk mazu. Kamēr viņa šo apsver, vīrs pagriežas, un tur jau tas ir: šis izcili nevainojamais dibens, ko Džena mīl jau gandrīz divdesmit gadus. Viņa atkal pārļaiž skatienu ielai, lūkodamās pēc Toda, tad atgriežas pie Kellijsa.

– Tagad kaimiņi var redzēt tavu dibenu, – Džena piezīmē.

– Noturēs par kārtējo ķirbi, – Kellijs ķircinoši cērt pretī kā ar nazi. Zobgalības. Tā vienmēr bijusi viņu valūta. – Nāksi gulēt? Nespēju noticēt, ka ar Merilokiem esmu ticis galā, – viņš izstaipties piebilst. Visu nedēļu restaurējis flīzētu Viktorijas laika grīdu Meriloku ielā. Strādājis viens pats, tieši tā, kā Kellijam patīk. Klausās podkāstu pēc podkāsta, gandrīz nekad ne ar vienu nesatiekas. Sarežģīts, it kā nepiepildīts, tāds ir Kellijs.

– Protams, – Džena atbild. – Pēc mirkliša. Es tikai gribu pārliecināties, ka viņš sveiks pārnāk mājās.

– Kuru katru brīdi būs klāt ar kebabu rokā. – Kellijs nogroza plaukstu. – Gaidisi frī kartupelišus?

– Izbeidz, – Džena pasmaida.

Kellijs piemiedz ar aci un dodas atpakaļ uz gultu.

Džena bez mērķa klimst pa māju. Viņa domā par prāvu darbā, par pāri, kas šķiras un plēšas par porcelāna šķīvju servīzi, lai gan patiesībā, protams, par nodevību. Nevajadzēja to uzņemties, firmai jau ir vairāk nekā trīssimt atvērtu lietu. Taču misis Vičāre pirmajā tikšanās reizē bija paskatījusies uz Dženu

un teikusi: – Ja man nāksies atdot viņam tos šķīvjus, tad es būšu pazaudējusi pilnīgi visu, ko mīlu, – un Džena nebija varējusi atteikt. Gribētos, kaut tik ļoti nerūpētu svešinieki, kas šķiras, kaimiņi un nolāpītie ķirbji, bet viņai rūp.

Viņa pagatavo tēju un atgriežas pie loga turpināt savu vakti. Viņa gaidīs tik ilgi, cik vien vajadzēs. Abus mātes lomas posmus – jaundzimušā gadus un tos, kas īsi pirms pieaugšanas, – iezīmē miega bads, taču iemesli ir atšķirīgi.

Šo māju viņi nopirka tieši šī lielā skatu loga dēļ, kas atrodas trīsstāvu nama pašā vidū. – Raudzīsimies pa to laukā kā tāds karaļpāris, – Džena toreiz teica, un Kellijs smējās.

Viņa veras laukā oktobra miglā, un, lūk, arī Tods uz ielas. Beidzot. Džena ierauga dēlu brīdī, kad notiek pāreja uz ziemas laiku un pulkstenis viņas telefonā pārslēdzas no 01.59 uz 01.00. Viņa apslēpj smaidu: pulksteņa griešanas dēļ dēls ar gudru ziņu nav nokavējis. Tāds nu tas Tods ir – lingvistiski un semantiski likloči, pa kuriem apiet komandantstundu, viņam ir svarīgāki par tādas rīcības iemeslu.

Tods rikšo šurp pa ielu. Kaulukambaris; šķiet, viņam nekas neiet labumā. Skrienot ceļgali stūrains izspiežas džinsu starās. Miglai laukā nav krāsas, koki un ietve ir melni, gaiss caurspīdīgi balts. Pasaule pelēkos toņos.

Viņu iela Krosbijā Mērsisaidas nomalē nav apgaismota. Kellijs pie viņu mājas uzstādīja Nārnijas stila laternu. Tas bija pārsteigums sievai – kalta no dzelzs, dārga; Dženai nav ne jausmas, kā viņš varēja to atļauties. Sajūtot kustību, tā ieslēdzas.

Bet – mirklīti. Tods kaut ko ir pamanījis. Viņš apstājas kā iemiets, samiedz acis. Džena seko dēla skatienam, un tad arī viņa to ierauga: no pretējās puses pa ielu kāds steidzas. Vecāks par Todu, daudz vecāks. To viņa noprot pēc nācēja stāva, pēc viņa kustībām. Džena tādas lietas ievēro. Tā bijis vienmēr. Tieši tas padara viņu par labu advokāti.

Viņa piespiež vēsajai loga rūtij karstu plaukstu.

Kaut kas nav pareizi. Kaut kas tūdaļ notiks. Džena par to ir pārlicināta, pat ja nespēj ietērt vārdos; tas ir kāds instinkts, kas vēsta par draudiem; tieši tāpat viņa jūtas uguņošanas laikā, pie dzelzceļa pārejas un kraujas malā. Domas zib prātā kā kameras klikšķi – viena, otra, tad nākamā.

Viņa noliek krūzi uz palodzes, sauc Kelliju un steidzas lejā pa kāpnēm, katrā solī pievarot divus pakāpienus, kamēr strīpains kājceliņš raupji rīvējas pret basajām pēdām. Džena aši uzauj kurpes, tad uz sekundi apstājas, uzlikusi plaukstu durvju metāla rokturim.

Kas... kas tā par sajūtu? To nevar izskaidrot.

Vai tas ir *déjà vu*? Tādu viņa nav pieredzējusi. Viņa samirkšķina acis, un sajūta ir zudusi, izkūpējusi kā dūmi. Kas to izsauca? Viņas plauksta uz misiņa roktura? Dzeltenā lampa, kas spīd laukā? Nē, viņa vairs nespēj atcerēties. Sajūta ir pagaisusi.

– Kas notiek? – jautā Kellijs, parādīdamies aiz viņas un vidukli jozdams ciet pelēku halātu.

– Tods... viņš... viņš ir laukā kopā ar... kādu.

Abi izsteidzas ārā. Rudens dzestrums tūliņ atvēsina viņas ādu. Džena metas pie Toda un svešinieka. Bet, pirms viņa ir paguvusi aptvert, kas notiek, Kellijs sauc: – Stāvi!

Tods skrien, un pēc dažām sekundēm viņš ir sažņaudzis sauļā svešinieka kapučjakas krāgu. Dēls metas viņam virsū, pleci izvirzās uz priekšu, augumi sakļaujas. Svešinieks sniežas savā kabatā.

Kellijs skrien pie viņiem panikas pārņemts, skatiens zib pa labi, pa kreisi un visā ielas garumā. – Tod, nē! – viņš iekliedzas.

Un tad Džena ierauga nazi.

Viņai vērojot notiekošo, adrenalīns saasina redzi. Veikls, precīzs dūriens. Un tālāk viss turpinās palēninājumā: roka ar vēzienu raujas atpakaļ, audums vispirms pretojas, tad ļauj

nazim izslidēt. Līdz ar asmeni gaisā uzvirno divas baltas dūnas, izklaidīgi aizligodamas saltajā gaisā kā sniegpārslas.

Džena noraugās, kā sāk šļākties asinis, to ir milzum daudz. Tagad viņa laikam ir noslīgusi uz ceļiem, jo sajūt, kā sīkie olīši uz takas iespiež ceļgalos apaļus robiņus. Džena šūpo viņu, ver vaļā viņa jaku, sajūt karstās asinis, kas plūst lejup pār viņas plaukstām, starp pirkstiem, pāri delnu locītavām.

Džena atpogā viņa kreklu. Viņa torsu pārplūdina asinis; brūces triju monētu lielumā iepeld redzeslaukā un tad atkal aizpeld – tikpat labi varētu censties sazīmēt sarkana diķa dibenu. Viņa ir sastingusi ragā.

– Nē! – Dženas balss kliegzot ir krēpainā un valga.

– Džena, – Kellijs aizsmacis nosvepst.

Ir tik daudz asiņu. Džena nogulda ķermeni uz piebraucamā ceļa un noliecas pāri, lai rūpīgi aplūkotu. Džena cer, ka mal-dās, taču vienā mirklī rodas pārlicība, ka viņa vairs nav starp dzīvajiem. Laternas dzeltenīgā gaisma viņa acīs atspīd kaut kā nepareizi.

Nakts ir pavisam klusa, un pēc, šķiet, vairākām minūtēm Džena šokā samirkšķina acis un paceļ skatienu uz dēlu.

Kellijs ir aizvedis Todu prom no cietušā un apvijis rokas ap dēlu. Kellija mugura ir uzgriezta viņai, Tods stāv ar seju pret Dženu un tēvam pār plecu ar neizteiksmīgu grimasi rau-gās lejup uz māti. Viņš nosviež nazi. Metāls, atduroties pret uzsalušo ietvi, nodzinkst kā baznīcas zvans. Tods pārbrauc ar plaukstu pāri sejai, atstādams asiņainu švīku.

Džena veras dēla sejas izteiksmē. Varbūt viņš nožēlo, varbūt ne. Viņa nespēj pateikt. Džena prot atkost teju ikvienu, bet nekad nav varējusi izprast Todu.

Nulltā diena, tūliņ pēc pulksten 1.00

Kāds acīmredzot ir piezvanījis neatliekamās palīdzības dienestiem, jo ielu pēkšņi izgaismo spoži zili apli. – Kas... – Džena saka Todam. Dženas “Kas...” ietver it visu: kurš, kāpēc, ko, kas pie velna?

Kellijs ar šokā nobālējušu vaigu palaiž vaļā dēlu, bet nebilst ne vārda, kā jau parasti.

Tods neuzlūko ne māti, ne tēvu. – Mammu, – viņš beidzot ierunājas. Vai bērni vienmēr vispirms vēršas pie mātes? Džena pastiepjas pretī, taču nevar pamest ievainoto. Nedrīkst palaist ciešo spiedienu brūcēm. Tas nevienam nenāktu par labu. – Mammu, – viņš atkārtο. Dēla balss ir aizlauzta kā sausa zeme, kas līdzieni pārlūst uz pusēm. Viņš koda lūpu un novēršas uz ielas pusi.

– Tod, – viņa izdveš. Vīrieša asinis apņem viņas plaukstas.

– Man tas bija jādara, – viņš nosaka, beidzot paraudzīdamies mātes virzienā.

Dženas žoklis šokā atslābst. Kellija zods nošļūk pret krūtīm. Viņa halāta piedurknes klāj asinis no Toda plaukstām. – Draudzīņ, – Kellijs nočukst tik klusi, ka Džena nav pārliecināta, vai viņš maz ir runājis. – Tod.

– Man tas bija jādara, – Tods atkārtο jau izteiksmīgāk. Viņš izelpo saltajā gaisā garaiņu grīsti. – Cita ceļa nebija, – viņš turpina, tikai šoreiz ar pusaudzā kategoriskumu. Policijas auto zilā gaisma mirgo tuvāk. Kellijs stingi veras Todā. Vīra lūpas – baltas, neapasiņotas – paveras, varbūt izdveš klusus lāstus.

Džena urbjas viņā, savā dēlā, šajā varmācīgajā noziedzniekā, kuru interesē datori un statistika un kuram – vēl aizvien – katru gadu patīk saņemt jaunu Ziemassvētku pidžamu, kas salocīta un nolikta gultas kājgalī.

Kellijs piebraucamajā ceļā bezmērķīgi apgriežas ap savu asi, ielaidis plaukstas matos. Viņš ne reizi nav uzlūkojis svešinieku. Tēva acis pievērstas tikai Todam.

Džena mēģina saglābt brūces, kas pulsē zem viņas plaukstām. Viņa nevar pamest... upuri. Policija ir klāt, bet mediķu vēl nav.

Tods joprojām dreb – no aukstuma vai šoka, to viņa nezina. – Kas viņš ir? – Džena dēlam prasa. Viņai ir vēl tik daudz jautājumu, bet Tods parausta plecus, neatbild. Džena gribētu aizkļaut līdž viņam, izspiest atbildes, bet tās nenāk.

– Tevi apcietinās, – Kellijs dobjā balsī izdveš. Uz viņu pusi skrien policists. – Paklau, nesaki neko, sarunāts? Mēs...

– Kas viņš ir? – Džena atkārto. Tas izskan pārāk skaļi, kā kļiedziens naktī. Viņa grib, kaut policija nesteigtos, lūdzu, nesteidzieties, tikai dodiet mums mazliet laika.

Tods atkal pievērs skatienu mammai. – Es... – Un reizi par visām reizēm viņam nav vārdiska skaidrojuma, nav pārgudras pozas. Nekā, tikai aprāvieš teikums, iztvaikojis miklajā gaisā, kas virmo starp viņiem pēdējos mirkļos, pirms tas viss ieņems lielāku mērogu un izlauzīsies ārpus ģimenes rāmjiem.

Viņiem blakus nostājas policists: garš, melnā aizsargvestē, baltā kreklā, ar rāciju kreisajā rokā. – *Eho Tango* divi četri pieci, esmu uz vietas. Ātrie ir ceļā. – Tods paveras pār plecu uz policistu vienreiz, otrreiz, tad atkal uz māti. Šis ir tas mirklis. Tagad Tods izskaidros savu rīcību, pirms viņi pārmāks visu ar saviem rokudzelžiem un pilnvarām.

Dženas seja ir nosalusi, plaukstas svilina asinis. Viņa turpina gaidīt, baidoties pakustēties, pazaudēt acu kontaktu. To

pārtrauc Tods. Viņš iekožas lūpā, paraugās uz purngaliem. Un tas arī viss.

Cits policists aizved Dženu prom no svešinieka ķermeņa, un viņa stāv savā piebraucamajā ceļā vienās kedās un pidžamā, ar slapjām, ķepīgām rokām un veras te uz savu dēlu, te uz vīru halātā, kurš cenšas kaulēties ar likumsargiem. Groži rokās būtu jāņem viņai. Kā nekā viņa ir advokāte. Taču Džena ir mēma. Pilnīgi apstulbināta. Tik apjukusi, it kā nupat būtu izsēdināta Ziemeļpolā.

– Vai varat nosaukt savu vārdu? – pirmais policists uzrunā Todu. Citi policisti kā skudras no pūžņa steidz ārā no savām automašīnām.

Džena un Kellijs vienā solī pakāpjas uz priekšu, taču Tods acumirkli kaut ko izdara – tas ir tikai niecīgs žests. Viņš pastiepj roku sānis, lai apturētu vecākus.

– Tods Brazerhuds, – viņš slābani atbild.

– Vai varat pastāstīt, kas notika? – policists vaicā.

– Pagaidiet, – Džena atguvusies iebilst, – jūs nevarat viņu pratināt ielas malā.

– Dosimies visi kopā uz iecirkni, – Kellijs drudžaini saka, – un...

– Nu, es viņu sadūru, – Tods tēvu pārtrauc, pamādams uz zemē gulošo vīrieti. Viņš iebāž rokas atpakaļ kabatās un pasper soli pretī policistam. – Tad nu jums laikam vajadzēs mani apcietināt.

– Tod! – iesaucas Džena. – Apklusti! – Asaras aizžņaudz rīkli. Tas nav iespējams. Viņai vajag iedzert ko stiprāku, atgriezties atpakaļ laikā, izvērties. Viss viņas augums sāk trīcēt – šeit, laukā, šajā absurdaajā, nejēdzīgajā aukstumā.

– Tod Brazerhud, jūs drīkstat neko neteikt, – policists runā, – bet, ja neatbildēsiet uz jautājumiem, tas var apgrūtināt

procesu... – Tods labprātīgi sakļauj kopā delnas, it kā spēlētu kaut kādā stubā filmā un, viens divi, ar metālisku klikšķi tiek saslēgts rokudzelžos. Dēla pleci ir uzrauti. Viņam salst. Toda seja ir neizteiksmīga, pat rezignēta. Džena nespēj, nespēj un nespēj no viņa novērsties.

– Jūs tā nedrīkstat! – iebilst Kellijs. – Vai tas ir...

– Pagaidiet, – Džena, panikas pārņemta, saka policistam, – mēs brauksim līdz. Viņš vēl ir pusaudzis...

– Man ir astoņpadsmit, – noteic Tods.

– Iekšā, – policists izriko Todu, rādīdams uz mašīnu, nepievērsdams uzmanību Dženai. Rācijā viņš ziņo: – *Eho Tango* divi četri pieci, lūdzu sagatavot sauso kameru.

– Nu, tad mēs jums sekosim, – viņa izmisīgi saka. – Es esmu advokāte, – Džena lieki piemetina, lai gan krimināllikumam nepārzina. Tomēr pat tagad, krīzē, mātišķais instinkts kvēlo spoži un skaidri kā ķirbis logā. Viņiem tikai jānoskaidro, kāpēc Tods to izdarīja, jāizpestī viņš un tad jāmeklē dēlam palīdzība. Lūk, tas viņiem ir jādara. To viņi arī darīs.

– Mēs brauksim, – Džena paziņo. – Tiksimies iecirknī.

Policists beidzot uzlūko viņu. Viņš atgādina modeli. Izcilni vaigukauli. Ak kungs, cik banāli, bet vai visi policisti šajos laikos neizskatās ļoti jauni? – Krosbijas iecirknis, – viņš Dženu informē, tad, nebildis vairs ne vārda, iekāpj atpakaļ auto, aizvedot līdz viņas dēlu. Otrs policists paliek pie upura. Dženai nav spēka par viņu padomāt. Viņa uzmet tam tikai vienu skatienu. Asinis, policista seja izteiksme... viņa ir pārlicināta, ka vīrietis ir miris.

Džena pagriežas pret Kelliju un nemūžam neaizmirsīs sava stoiskā vīra sejas izteiksmi. Džena ielūkojas viņa tumšzilajās acīs. Uz vienu pašu sekundi pasaule, šķiet, pārstāj griezties, un šajā klusumā un sastingumā Džena aptver: Kellijs atgādina cilvēku, kam ir salauzta sirds.

Policijas iecirkņa fasādi rotā balta zīme, darot sabiedrībai zināmu: MĒRSISAIDAS POLICIJA – KROSBIIJA. Aiz tās slejas strupa sešdesmito gadu celtne, ko ieskauj zems ķieģeļu mūris. Gar to sapūsti oktobra lapu vaļņi.

Džena piestāj pie ēkas, tieši uz dubultās dzeltenās līnijas un izslēdz motoru. Viņa dēļ kādu ir sadūris – kāda vairs nozīme soda kvītij? Kellijs izkāpj, pirms vēl auto ir pavisam apstājies. Viņš – šķiet, neapzināti – pastiepj roku atpakaļ, meklēdams sievas plaukstu. Viņa to satver tā, it kā tas būtu glābšanas plostis jūrā.

Kellijs atstumj vaļā vienu no stikla divviru durvju vērtņēm, un abi steidzīgi šķērso vestibila vienmuļi pelēko linoleju. Iekšā vēdi vecišķs smārds. Kā skolā, slimnīcā, kā pansionātā. Kā iestādē, kas pagēr formastērpu un draņķīgu ēdienu; kā vietā, kas Kellijam riebjas. – Es nemūžam, – attiecību pirmsākumos viņš tika teicis, – nepievienošos tam žurku skrējienam.

– Es aprunāšos ar viņiem, – Kellijs strupi nosaka Dženai. Viņš dreb. Taču, šķiet, ne no bailēm, bet gan no dusmām. Vīrs ir nikns.

– Viss kārtībā – es ieņemšu advokātes pozu un veikšu sākotnējo...

– Kur ir priekšnieks? – Kellijs reģistratūrā uzrej plikpaurainam policistam ar zīmogredzenu uz mazā pirkstiņa. Kellijs ķermeņa valoda ir mainījusies. Kājas plati ieplestas, pleci uzrauti. Pat Džena tikai retu reizi redzējusi viņu šādi noņemamam bruņam.

Policists garlaikotā balsī norāda, ka viņiem jāgaida pieņemšana.

– Dodu jums piecas minūtes, – Kellijs paziņo, parādīdams uz pulksteni un tad iezveldamies krēslā vestibilā otrā galā.

Džena apsēžas viņam blakus un saņem vīra plaukstu. Viņa laulības gredzens pirkstā ir vaļīgs. Viņam laikam ir auksti. Tā viņi tur sēž, Kellijs pārkrustodams, tad iztaisnodams garās kājas, pūzdams, Džena klusēdama. Reģistratūrā parādās kāds policists, klusi runādams pa telefonu. – Tāds pats noziegums kā pirms divām dienām – 18. pants, savainošana ar tīšu nodomu. Upuris bija kāda Nikola Viljamsa; vainīgais pametis notikuma vietu. – Viņa balss ir tik klusa, ka Dženai nākas sasprindzināt dzirdi.

Viņa sēž, klausās. 18. pants, savainošana ar tīšu nodomu nozīmē saduršanu. Acīmredzot viņi runā par Todu. Un par līdzīgu noziegumu pirms divām dienām.

Beidzot uzrodas policists, kurš veica aizturēšanu, – garais ar izcilnajiem vaigu kauliem.

Džena paskatās pulkstenī aiz galda. Ir pusčetri vai varbūt puspieci. Viņa nezina, vai šeit joprojām valda britu vasaras laiks. Tas jauc prātu.

– Jūsu dēls šonakt paliks pie mums – drīz viņu nopratināsim.

– Kur? Tur iekšā? – Kellijs prasa. – Ielaidiet mani!

– Jūs nevarēsiet viņu satikt, – policists paskaidro. – Jūs esat liecinieki.

Dženā uzbango aizkaitinājums. Šādu gadījumu – tieši *šādu* – dēļ cilvēki necieš tieslietu sistēmu.

– Tad tā tas būs, ko? – Kellijs indīgi saka policistam un paceļ gaisā rokas.

– Ko, lūdzu? – policists iecietīgi pārprasa.

– Kas – mēs tagad esam ienaidnieki?

– Kellij! – bilst Džena.

– Neviens te nav ienaidnieks, – novelk policists. – Varēsiet aprunāties ar dēlu no rīta.

– Kur ir priekšniecība? – Kellijs nerimstas.

– Varēsiet aprunāties ar dēlu no rīta.

Kellijs ietur nospriegotu, draudīgu klusuma pauzi. Džena ir redzējusi tikai uz vienas rokas pirkstiem skaitāmus cilvēkus, kam tāda veltīta, taču neapskauž policistu. Kellija pacietības deglis parasti svilst ilgi, bet, kad tas notiek, seko eksplozija.

– Es piezvanišu advokātam, – Džena ieminas. – Es kādu pazīstu. – Viņa izvelk telefonu un drebošām rokām sāk ritināt kontaktpersonu sarakstu. Kriminālietu advokāti. Viņa pazīst veselu virkni tādu. Tieslietu pirmais noteikums ir nekad nebāzties jomā, kas nav tava specialitāte. Otrais – nekad nepārstāvēt ģimenes locekli.

– Viņš norādījis, ka viņam tādu nevajag, – saka policists.

– Viņam vajadzīgs advokāts – jūs nedrīkstētu... – Džena protestē.

Policists pavērš pret viņu savas plaukstas. Džena jūt, kā viņai blakus milst Kellija dusmas.

– Es tikai piezvanišu kādam, un tad viņš varēs... – viņa iesāk.

– Tā, pietiek, laidiet mani tur iekšā! – Kellijs pieprasa, rādīdams uz baltajām durvīm, kas ved dziļāk iecirknī.

– Tas nav atļauts, – iebilst policists.

– Ej. Dirst, – izgrūž Kellijs. Džena šokēta paveras uz viņu.

Policists pat neuzskata par vajadzīgu uz to atbildēt, tikai ledainā klusumā raugās uz Kelliju.

– Nu, tad ko tagad? – jautā Džena. Miļā debess, Kellijs ir pasūtījis dirst policistu. Sabiedriskās kārtības pārkāpums nav labākais veids, kā atvieglot šo situāciju.

– Kā jau es jums teicu, viņš pie mums pārlaidīs nakti, – policists lietišķi paskaidro viņai, ignorēdams Kelliju. – Iesaku jums atgriezties rīt. – Viņa skatiens aizzib pie Kellija. – Jūs nevarat piespiest savu dēlu ņemt advokātu. Mēs jau mēģinājām.

– Bet viņš ir bērns, – saka Džena, lai arī zina, ka pēc likuma nav vis. – Viņš ir tikai bērns, – viņa klusi atkārto, galvenokārt

pati sev, atcerēdamās Ziemassvētku pidžamu un to, kā pavisam nesen Tods gribējis, lai mamma pasēž blakus, kad dēlu bija piemeklējis vēdera vīruss. Abi visu nakti pavadīja vannasistabā. Pļāpādami niekus, viņa slaucīja dēla lūpas ar mitru flaneļa drāniņu.

– Viņiem nerūp nedz tas, nedz kas cits, – Kellijs rūgti secina.

– Mēs atgriezīsimies no rīta – kopā ar advokātu, – paziņo Džena, cenzdamās nogludināt situāciju, paspert soli pretī.

– Droši. Tagad mums ir jānosūta komanda jums līdzī uz mājām, – policists paskaidro. Džena klusuciešot paloka galvu. Kriminālistika. Viņu māju pārmeklēs. Pilns komplekts.

Džena un Kellijs atstāj policijas iecirkni. Džena berzē pieri, kad abi soļo uz automašīnu un iekāpj iekšā. Viņa uzgriež siltumu uz pilnu jaudu.

– Vai mēs tiešām vienkārši brauksim mājās? – Džena prasa.
– Sēdēsīm tur, kamēr viņi pārmeklēs māju?

Kellija pleci ir saspringuši. Viņš veras sievā, melnie mati spurojas uz visām pusēm, skatiens skumjš kā dzejniekam.

– Man nav ne sūda jausmas.

Džena veras laukā pa vējstikla rūti uz krūmu, kas zaigo rudenīgā naktsvidus rasā. Pēc dažām sekundēm viņa padod atpakaļgaitā un aizbrauc, jo viņai nav citas idejas, kā rīkoties.

Piestājot pie mājas, uz palodzes viņus sveicina ķirbis. Viņa laikam atstājusi sveci degam. Kriminālistu komanda baltajos kombinezonos jau ir ieradusies un kā tādi spoki stāv viņu piebraucamajā ceļā pie policijas lentes, kas plivinās oktobra vējā. Asins peļķe gar malām sākusi apkalst.

Viņus ielaiž iekšā viņu pašu nolāpītājā mājā, un abi sēž apakšstāvā, vērodami formās tērpušos komandu nama priekšā: daži, nometušies četrpāpus, nozieguma vietā meklē pirkstu nospiedumus. Viņi nebilst ne pušplēsta vārda, tikai klusumā tur viens otra roku. Kellijam mugurā joprojām ir mētelis.

Pēdīgi, kad nozieguma vietas izmeklētāji ir aizbraukuši un policija ir pārmeklējusi un aizvedusi līdzī Totu mantas, Džena sakustas, atlaižas dīvānā un blenž griestos. Un nu ir kārtā asarām. Karstām, straujām un slapjām. Asarām par nākotni. Un asarām par vakardienu un to, ko viņa nepamanīja tuvojamies.

Mīnus pirmā diena, plkst. 8.00

Džena atver acis.

Viņa laikam uzkāpusi augšā līdz gultai. Un laikam piemi-gusi. Džennai gan nešķiet, ka būtu darijusi vienu vai otru, taču viņa atrodas savā guļamistabā, nevis uz dīvāna, un laukā aiz žalūzijām ir gaišs.

Viņa apveļas uz sāna. Kaut tā nebūtu īstenība!

Viņa samirkšķina acis, vērdamās tukšajā gultā. Viņa ir viena. Kellijs tātad ir modies un visus apzvana, tā viņa no sirds cer.

Uz guļamistabas grīdas izsvaidītas drēbes, it kā viņa būtu izkūpējusi no tām laukā. Džena pārkāpj tām pāri, uzrauj mugurā džinsus un parastu bitleni, kurā viņa izskatās diezgan mil-zīga, taču tā vienalga ir mīļa.

Džena iziet koridorā un apstājas pie Toda tukšās istabas.

Viņas dēls. Pavadijis nakti policijas kamerā. Viņa negrib do-māt par to, cik vēl tādu nakšu viņam varētu būt priekšā.

Pareizi. Viņa var to atrisināt. Džena ir izcila glābēja, visu mūžu ar to vien nodarbojusies, un nu ir kārta palīdzēt dēlam.

Viņa var to atšķetināt.

Kāpēc Tods tā rīkojās?

Kāpēc viņam līdzī bija nazis? Kas bija upuris, tas pieaugušais vīrietis, kuru viņas dēls, visticamāk, ir nonāvējis? Piepeši Džena atmin sīkus mājienus Toda uzvedībā pēdējo nedēļu un mēnešu laikā. Garastāvokļa svārstības. Svāra zudums. Noslēgtība. Pazī-mes, ko viņa piedēvējusi pusaudža gadiem. Nupat, pirms divām

dienām, dēls bija runājis pa telefonu. Kad Džena vaicāja, ar ko, Tods atcirta, ka tā neesot viņas darišana, un ielidināja telefonu dīvānā. Tas vienreiz palēcās, tad nokrita uz grīdas, un abi uz to blenza. Viņš pārvērtā to par joku, bet tas – šis mazais dusmu izvirdums – nebūt tāds nebija.

Džena nenovērsdamās urbjas dēla istabas durvīs. Kā tas gadījies, ka viņa ir izaudzinājusi slepkavu? Pusaudžu nežēlība. Nažu uzbrukumi. Bandas. *Antifa*. Kas ir pie vainas? Kura kārts ir iedalīta viņiem?

Kelliju nemaz nevar sadzirdēt. Pusceļā lejup pa kāpnēm viņa paveras laukā pa skatu logu – to pašu, pie kura viņa stāvēja tikai pirms dažām stundām, brīdī, kad viss pārmainījās. Vēl aizvien valda migla.

Džena ir pārsteigta, redzot, ka uz ielas lejā nav neviena plankuma – lietus un dūmaka būs noslaucījuši asinis. Policija ir devusies prom. Policijas lente pazudusi.

Viņa nopēta ielu, ietves, ko izraibina koki, kuros kvēlo čaukstīgās rudens lapas. Tomēr kaut kas šajā skatā šķiet savāds. Viņa nespēj saprast – kas tieši. Varbūt pie vainas tikai pagājušās nakts atmiņas. Tās kaut kādā veidā padara ainu draudīgu. Mazliet tādu kā ačgārnu.

Viņa steidzas lejā, pāri priekšnama dēļu grīdai, uz virtuvi. Te smaržo pēc pagājušā vakara, kad nekas vēl nebija atgadījies. Pēc ēdiena, svecēm. Pēc normālības.

Tieši virs sevis viņa izdzird balsi, dobjū vīrieša tembru. Kellijs. Džena samulsusi paraugās uz griestiem. Viņš laikam ir Toda istabā. Droši vien pārmeklē to. Viņa pilnībā saprot tādu soli. Vilkmi atrast to, ko policija nav spējusi sameklēt.

– Kel? – Džena izsaucas, skriedama atpakaļ augšup pa kāpnēm, un trepjaugšu sasniedz pavisam aizsūsusies. – Jāķeras pie lietas – kuru advokātu mēs...